

Věc C-112/20

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

28. února 2020

Předkládající soud:

Conseil d'État (Belgie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

6. února 2020

Navrhovatel:

M. A.

Odpůrce:

État belge

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(STÁTNÍ RADA, ODDĚLENÍ SPORNÉ SPRÁVNÍ AGENDY)**

XI. SENÁT

ROZSUDEK

[OMISSIS]

Ve věci:

M. A.

[OMISSIS]

proti

État belge (belgickému sátu)

[OMISSIS]

I. Předmět návrhu

Návrhem podaným dne 15. března 2019 se M. A. domáhá zrušení rozsudku Conseil du contentieux des étrangers [Rady pro spornou cizineckou agendu (dále jen „prvostupňový správní soud“)] [OMISSIS] [ze dne 21. února 2019] [OMISSIS].

II. Řízení před Conseil d'État (Státní radou)

[OMISSIS] [řízení]

III. Skutkové okolnosti relevantní pro posouzení věci

Z napadeného rozsudku vyplývá, že navrhovali byl dne 24. května 2018 vydán – a následujícího dne doručen – jednak příkaz k opuštění území spolu s nařízením jeho zajištění za účelem vyhoštění a jednak zákaz vstupu na území. V těchto rozhodnutích bylo na jednu stranu uvedeno, že navrhovatel má podle svých prohlášení belgickou partnerku a dceru narozenou v Belgii, na druhou stranu však v nich bylo poukázáno na protiprávní jednání, kterých se dopustil, a na skutečnost, že v důsledku toho „je dotýčný s ohledem na své jednání považován za osobu, jež může narušit veřejný pořádek“.

Napadeným rozsudkem byla zamítnuta žaloba na neplatnost těchto rozhodnutí.

IV. Jediný kasační důvod

Argumentace navrhovatele

Navrhovatel uplatňuje jediný kasační důvod vycházející z porušení článku 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, článků 7, 24 a 47 Listiny základních práv Evropské unie, článků 7, 39/2, 39/56 a 39/65, čl. 62 odst. 2 a článků 74/11 a 74/13 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (zákon ze dne 15. prosince 1980 o přístupu na státní území, pobytu, usazování a vyhošťování cizinců), a dále z porušení zásady zaručující dodržování nejvlastnějšího zájmu dítěte, zásady proporcionality a zásady náležité péče.

V rámci prvního bodu kasačního důvodu navrhovatel prvostupňovému správnímu soudu vytýká jeho závěr, že mu schází zájem namítat porušení článku 24 Listiny základních práv Evropské unie, jelikož neuvedl, že jedná jménem svého nezletilého dítěte. Navrhovatel s odkazem na článek 74/13 shora uvedeného zákona ze dne 15. prosince 1980 uvádí, že jeho potomek není cizincem, nejsou mu adresovány napadené akty, a není tedy aktivně legitimován. Navrhovatel uvádí, že nemusí jednat jménem dítěte, aby byl ochráněn jeho nejvlastnější zájem.

V rámci druhého bodu kasačního důvodu navrhovatel poukazuje na závěr napadeného rozsudku, podle něhož: „co se týče tvrzeného porušení článku 74/13

zákona, toto ustanovení sice žalovanému ukládá, aby zohlednil určité skutečnosti, avšak neukládá mu, aby v tomto bodě své rozhodnutí zdůvodnil“. Navrhovatel se domnívá, že tato úvaha je v rozporu s ustanoveními, na která je v kasačním důvodu odkazováno a která stanoví, že správní rozhodnutí musí obsahovat skutkové a právní odůvodnění.

Pokud jde dále o tezi, že „[v] projednávané věci žalovaný v napadených aktech zohlednil rodinný život“, navrhovatel tvrdí zaprvé, že této tezi „schází logická návaznost na předchozí tezi“, neboť prvostupňový správní soud neuvádí, že „rodinný život byl zohledněn nezávisle na odůvodnění předmětných rozhodnutí“, a zadruhé že je tato teze „v rozporu s bodem 4.3.3 rozsudku, jímž prvostupňový správní soud zpochybnil odůvodnění předmětných rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že existence rodinného života ve vztahu mezi žadatelem a jeho dítětem není platně prokázána“.

V rámci třetího bodu kasačního důvodu uplatňuje navrhovatel výhrady k bodu 4.3.3. rozsudku a uvádí, že úvahy v něm obsažené měly vést ke zrušení napadených aktů, což se nestalo.

V rámci čtvrtého bodu kasačního důvodu tvrdí, že odkaz prvostupňového správního soudu na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva je irelevantní. Má za to, že se zde jedná – na rozdíl od věci, které se týkal uvedený rozsudek – o negativní povinnost nevyhošťovat, a nikoli o pozitivní povinnost povolit pobyt. Navrhovatel uvádí, že „[p]roto na rozdíl od rozhodnutí, k němuž dospěl prvostupňový správní soud, nelze po žalobci požadovat, aby se dovolával určité zvlášť mimořádné skutečnosti, tvrdí-li, že jeho vyhoštění ze státního území na dobu tří let narušuje jeho rodinný život chráněný článkem 8 EÚLP (a články 7 a 24 Listiny)“.

Navrhovatel dále namítá, že v rozsudku není objasněno, jakým způsobem byla dodržena zásada proporcionality, přestože to bylo žalobou napadáno. Dále uvádí, že k tomu, aby s ním dítě mohlo nadále sdílet rodinný život, je nuceno opustit území Unie a rezignovat na účinný výkon toho podstatného, co poskytují práva vyplývající z postavení unijního občana.

[OMISSIS] [předběžné otázky navržené navrhovatelem v původním řízení]

Rozhodnutí Státní rady

Pokud jde o první bod, obsahuje napadený rozsudek následující pasáž:

„4.1. K jedinému žalobnímu důvodu Rada [pro spornou cizineckou agendu] úvodem poukazuje na to, že žalobci podle ní schází zájem namítat porušení článku 24 Listiny, jelikož neuvedl, že jedná jménem svého nezletilého dítěte.“

Prvostupňový správní soud má v bodě 4.2.3. napadeného rozsudku za to – implicitně, avšak nepochybně – že nejvlastnější zájem dítěte musí být zohledněn,

pouze pokud se ho předmětné správní rozhodnutí výslovně týká a je-li toto rozhodnutí napadáno jeho jménem před Radou pro spornou cizineckou agendu.

Podle navrhovatele naopak zmiňovaný článek 74/13 shora uvedeného zákona ze dne 15. prosince 1980 ukládá, aby byl nejvlastnější zájem dítěte zohledněn, je-li přijato rozhodnutí o vyhoštění vůči některému z rodičů dítěte, a „tento požadavek se netýká pouze rozhodnutí přijímaných vůči dítěti“.

Tyto výhrady se týkají výkladu zmiňovaného článku 74/13, jímž byl proveden článek 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

Před provedením důkladnější analýzy jednotlivých bodů kasačního důvodu je třeba položit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku – uvedenou ve výroku – která se týká výkladu a rozsahu povinnosti zohlednit nejvlastnější zájem dítěte podle článku 5 shora uvedené směrnice 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008.

[OMISSIS] [irelevantní údaje]

Z TĚCHTO DŮVODŮ

CONSEIL D'ÉTAT ROZHODL TAKTO:

Článek 1

Řízení se přerušuje.

Článek 2

Soudnímu dvoru Evropské unie se pokládá následující předběžná otázka:

„Musí být článek 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, který členským státům ukládá, aby při provádění směrnice zohlednily nejvlastnější zájem dítěte, ve spojení s článkem 13 téže směrnice a s články 24 a 47 Listiny základních práv Evropské unie, vykládán v tom smyslu, že požaduje, aby byl nejvlastnější zájem dítěte – občana Unie – zohledněn i v případě, kdy rozhodnutí o navrácení je vydáno pouze vůči samotnému rodiči dítěte?“

[OMISSIS]

[OMISSIS] [řízení]

[OMISSIS] [řízení a složení soudního kolegia]